

του βίου των οφείλεται προπάντων εις την μεγάλην των οκνηρίαν, διότι εργάζονται μέλις όσον αρκεί διά να μη πεθάνουν της πείνας.

Ο κύριος Κορβίτος έβεβαίωσε τον κύριο Βιλλιέρ ότι είνε άνθρωποι πιστοί, και το άλλο πρωί άμείως, ο Έπιθεωρητής εξέκρινε με όλην του την άκολουθίαν, εκτός του Βερνάρδου, ο όποιος, εξ αίτιας της πληγής του, δέν έπρεπε να εκτεθη εις τους κόπους του ταξειδίου.

Όταν άπεμακρύνθησαν από την Σάντα - Έσπεράνταν, οι Πούροι έχωρίσθησαν. Δύο μόνον έμειναν με τον κ. Βιλλιέρ οι τέσσαρες άλλοι έμειναν εις το δάσος διά να ακολουθήσουν τα ίχνη των μαύρων δραπέτων. Ένας μιγάς κ' ένας Βραζιλιανός τους συνώδευσαν.

Οι δύο όδηγοί του κ. Βιλλιέρ έξεπλήρωσαν πιστως την έντολήν των και τον ώδήγησαν κατ' ευθείαν εις το σπίτι του κ. Χόφεν.

Ο Γερμανός έλειπεν. Είχε φύγη με τους μισούς του ανθρώπους, διά να κυνηγήσει κάτι μαύρους μα ρο ό ν ο υ ς, πού του είχαν κλέψη ζώα και γεννήματα. Δέν ήτο ανάγκη να τον περιμένη ο κ. Βιλλιέρ διά ναρχίση την έπιθεώρησιν.

Έπηρε μαζί του μόνον τον φίλον του Άνδρικό και τον μπάρμπα - Φλατάκ. Ο ίατρος έπήγε να επισκεφθη έν άλλο μέρος του δάσους, μαζί με τον Νορξέκ. Ο ύποπλοιάρχος έπροτίμησε να μείνη εις το σπίτι.

Όταν ο κ. Βιλλιέρ εύρισκε κανένα δένδρον πολύτιμον, διά βαφήν ή ξυλείαν, ή δενδρύλλια και θάμνους πού έκαμναν σπόρους άρωματικούς ή κόμμι (γόμιν), έπερνε δείγματα, τα όποια έφορτώνετο ο Φλατάκ.

Ένας από τους μαύρους του κ. Χόφεν έκαμνε τον όδηγόν.

Μίαν ήμέραν πού ο κ. Βιλλιέρ έπροχώρησε περισσότερο από το συνειθισμένον μέσα εις το δάσος, ο όδηγός άπεμακρύνθη διά να κόψη καρπούς.

Μετ' όλίγας στιγμάς, κρότος κλάδων, τριβομένων ή θραυσμένων, έκίνησε την προσοχήν του Άνδρικού. Του έφάνη ότι ήκουσε και μίαν κραυγήν, αλλά θά τω ήτο αδύνατον να ειπή άν ήτο κραυγή ανθρώπου ή κραυγή ζώου.

Έπροχώρησε προς το μέρος εκείνο, αλλά δέν ήκούσθη πλέον τίποτε.

Έπέστρεψε πλησίον του κ. Βιλλιέρ.

Έπέρασεν όλίγη ώρα, και ο Έπιθεωρητής έφώναξε τον όδηγόν. Κανείς δέν άπεκρίθη.

— Άς περιμένωμεν ! είπεν ο κ. Βιλλιέρ.

Έπερίμεναν αρκετά, αλλά ο Σερούμας (ο Ίνδός) δέν έφάνη.

Ο κ. Βιλλιέρ και ο Άνδρικός τον έφώναξαν και πάλιν, με όλην την δύνα-

μιν των πνευμόνων των, έπειτα ήρχισαν να τον αναζητούν.

Έπροχώρησαν καμμιά διακόσκριά βήματα, και είδαν εις ένα μέρος πολλούς κλάδους σπασμένους και φύλλα σκόρπια. Ήτο σημείον ότι εις το μέρος εκείνο είχε γίνη κάποια συμπλοκή.

— Έλάτε να ίδητε, κύριε ! έφώναξεν έξαφνα το ναυτόπουλο.

— Τί τρέχει ; ήρώτησεν ο κ. Βιλλιέρ.

— Αίμα ! άπεκρίθη ο Άνδρικός, κ' έδειξε μερικά φύλλα με κηλίδας έρυθράς.

— Να κ' έδω, έπρόσθεσεν ο Φλατάκ μετ' όλίγον.

— Κάτι δυστύχημα θά συνέθη εις τον Σερούμαν, είπεν ο κ. Βιλλιέρ πολύ άνησυχός.

Έκύτταξαν να ίδουν άν αι κηλίδες του αίματος έπροχωρούσαν, αλλά δέν ήσαν άλλας. Από καιρού εις καιρόν ύφαναν την φωϊήν κ' έκραζαν τον όδηγόν. Κανείς δέν άπεκρίνετο εις τας φωνάς των . . . Ο ήλιος έπλησίαζε να δύση, και εις εκείνα τα κλίματα ή νύκτα έρχεται γρήγορα.

— Πρέπει να έπιστρέψωμεν εις την Μπουένα - Βίταν, είπεν ο κ. Βιλλιέρ. «Φθάνει να εύρωμεν τον δρόμον» έσυλλογίσθη συγχρόνως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Μία νύξ εις τα δάση. — Οι μαύροι μαρρόνοι. — Διχιάλωτοι. — Το στρατιπέδον των μαύρων. — Ο μέγας Μαλιγάσης — Θεός κρίσιμος.

Έγύρισαν όπισω. Δυστυχώς, βασιζόμενοι εις τον όδηγόν των, δέν έφρόντισαν να παρατηρήσουν από ποιον δρόμον είχαν έλθη. Έπειτα πρέπει να έζησε κανείς πολύν καιρόν εις τα δάση, διά να είμπορη να εύρσκη τον δρόμον μέσα εις τα πυκνά εκείνα δένδρα και εις τους θάμνους, όπου μόνον στενά μονοπάτια ύπάρχουν, σχηματιζόμενα από το πέραςμα των άγριών. Μόνον το μάτι ένός μαύρου είνε ικανόν να ανακαλύψη δρόμον μέσα εις τέτοιον λαβύρινθον.

Ο κ. Βιλλιέρ και ο Άνδρικός εύρέθησαν μετ' όλίγον εις το άπροχώρητον. Η νύκτα έπλησίαζεν. Αί κραυγαι των άγριών ζώων άρχισαν νακούωνται από μακριά.

Διά να μη φοβίση τον μικρόν του σύντροφον, ο κ. Βιλλιέρ έκρυπτε την άνησυχίαν του.

— Δέν είνε δυνατόν να φθάσωμεν άπόψε εις την Μπουένα - Βίταν, είπε πρέπει να κοιμηθώμε έδω.

— Άς είνε... είπεν ο Άνδρικός, όχι πολύ ένθουσιασμένος από αυτήν την πρότασιν.

— Φοβάσαι ; τον ήρώτησεν ο Φλατάκ.

— Όχι . . . αλλά . . .

— Άλλά ;

— Άν μάς φάγουν τα λεοντάρια ;

— Πρώτον και κύριον, διέκοψεν ο Έπιθεωρητής, πρέπει νανάψωμε φωτιά. Είνε ο καλλίτερος τρόπος για να διώξουμε τα θηρία . . .

— Και για να μαγειρέψωμε το φαγι μάς, άν είχαμε φαγι, έψιθύρισεν ο Φλατάκ.

— Πεινάς, Άνδρικό ; ήρώτησεν ο κ. Βιλλιέρ.

— Ό,τι δυσάρεστον και άν συνέβαινε εις τον φίλον μας Άνδρικό, δέν ήτο ποτέ ικανόν να του κόψη την όρεξιν.

Και άπεκρίθη εις την έρώτησιν του κ. Έπιθεωρητού με βαθύν στεναγμόν.

Ο Φλατάκ είχε ένα σάκκον εις την ράχην του έπειδή όμως το πρωί είχε γίνη αρκετά γενναία έρπος εις τα τρώφιμα, τα όποια περιείχε, όσα έμειναν δέν ήσαν αρκετά διά το δείπνον τριών ανθρώπων. Έπειτα έπρεπε να συλλογισθούν και το πρόγευμα της αύριον.

Ένώ ο κύριος Βιλλιέρ έμοίραζεν εις τρία ίσα μερίδια την γαλέτταν και το όλίγον ψητόν κρέας πού εύρέθη, ο Φλατάκ έμάζεψε ξηρά ξύλα διά νανάψη φωτιάν.

Ο Άνδρικός έπήγε να κόψη καρπούς έπειδή όμως του παρήγγειλαν να μην ύπομακρυνθη, ή συγκομιδή του δέν ήτο και τόσον πλουσία.

— Τί λέγεις διά την έξαφάνισιν του όδηγού μας, Φλατάκ ; ήρώτησε τον ναύτην ο κ. Βιλλιέρ, ρίπτον βλέμμα τριγύρω του διά να βεβαιωθη ότι δέν άκουγεν ο Άνδρικός, τον όποιον δέν ήθελε να τρομάξη.

— Λέγω, κύριε, ότι ο δυστυχής Σερούμας έφαγώθη από κανένα θηρίον.

— Όχι, διότι θα εύρίσκαμεν κομμάτια από τα φορέματά του, και σημεία πάλης πλέον φανερά.

— Τότε λοιπόν θά έσκοτώθη από ληστας ή από άγρίους.

— Από μαύρους μαρρόνους μάλλον. Σιωπή . . . το ναυτόπουλο !

Πάντοτε πρόθυμος να διδη το καλόν παράδειγμα, ο κ. Βιλλιέρ ανέλαβε την πρώτην φυλακήν κ' ενώ ο Φλατάκ και ο Άνδρικός έξηπλώθησαν πλησίον της φωτιάς, εκείνος εκάθησε πλησίον των, επάνω εις κορμόν δένδρου, ναχυπνήση με το χέρι εις τα πιστόλια και το αύτι του προσεκτικάν, μήν του διαφύγη και ο έλάχιστος κρότος. Δύο αγωνιώδεις ώραι έπέρασαν κατ' αυτόν τον τρόπον.

Η άνησυχία του κ. Βιλλιέρ θά ήτο άκόμη ζωηροτέρα, άν ήμπορούσε να διακρίνη τί συνέβαινε τριγύρω του, εις το σκοτός του πυκνού δάσους . . .

Είς άπόστασιν πενήντα βημάτων, πολλά σώματα μαύρα κ' έντελώς γυμνά, ήσαν έξηπλωμένα κατά γής. Δέν έφαίνοντο παρά μόνον τα μάτια των, τα

όποια έλαμπαν εις το σκοτός ως πυγολαμπίδες.

Έρποντες τριγύρω εις τους Εύρωπαίους, έσηματίζαν ένα κύκλον, ο όποιος όλίγον κατ' όλίγον έστένευε. Μετ' όλίγον, οι πλέον έμπροστινοί έφθασαν πολύ σιμά εις την φωτιάν. Κραυγή όξεία άντήχησεν έξαφνα. Με αυτό το σύνθημα, οι μαύροι έσηκώθησαν διαμιάς όρθιοι και έφώρμησαν έναντίον των λευκών.

Ήτο αδύνατον να μυνθούν. Το έξαφνικόν της έφόδου και έ αριθμός των άγρθών έκαμνε την άμυναν άνωφελή. Ο Φλατάκ όμως έπλήγησεν ένα μαύρον. Άλλ' ο κ. Βιλλιέρ, ο όποιος έδειξε και εις την περίστασιν αυτήν την συνήθη του ψυχραιμίαν, ένόησεν άμέσως ότι κάθε αντίστασις ήτο περιττή, κ' έκράτησε το χέρι του Άνδρικού, ο όποιος έτοιμάζετο να παίξη καλά το μικρόν κυνηγετικόν του μαχαίρι.

Είς την στιγμήν, οι Εύρωπαίοι έδέθησαν χειροπόδαρα, οι δε μαύροι τους έφορτώθησαν και . . . από δω πάν οι άλλοι ! Είς το σκοτάδι έπεριπατούσαν με τόσον εύκολίαν, πού ένόμιζες ότι έχουν μάτια γάτας. Οι θάμνοι εξέσειζαν με τάγκάθια των τα χέρια και τα πρόσωπα των αίχμαλώτων άλλ' εις την άγωνίαν των, και αυτοί οι ίδιοι δέν το έννοούσαν.

Υστερ' από το όδυνηρόν αυτό ταξειδι, το όποιον διήρκεσεν αρκετάς ώρας, έφθασαν εις μέρος αδενδρον, όπου έκατε μία μεγάλη φωτιά.

Εκεί, πολλοί μαύροι έκοιμώντο κατάχαμα, ή συνωμιλουν, καπνίζοντες και πίνοντες.

Άπαίσιον θέαμα ! . . .

[Έπεται συνέχεια] ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατά το γαλλικόν του Alfred de Bréhat.]

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Άνθη περίσσια σήμερα στολίζουν Τά δάση, τις δλόδροσες ήσκιάδες, τους κάμπους, τα βουνά μοσοχυρίζουν. Ός κ' ή άχαρες του βράχου χαρσιμάδες.

Και τα πουλιά γλυκύτερα λαοϋνε, Άνθοστέφανωμένη ή νεϊότη ψάλλει, Τά κρυσταλλένη' αύλάκια τραγουδούνε, Και σιγοτραγουδει τάγέρι πάλι.

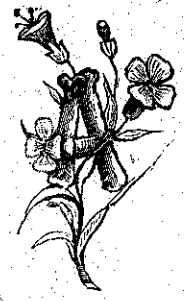
Ό ήλιος λάμπει λές με χάριν άλλη. Κάτω στ' δλόφωτο το άκρογιάλι, Τά κύματα απαλώτερα σαλεύουν.

Και σ' δλη την εύωδιασμένη πλάσι, Μόνα, σε κάμπους, σε βουνά και δάση, Τά άνθη ζηλεμμένα βασιλεύουν !

ΑΡΙΑΔΗ Μ. ΚΟΥΗΠΑ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Άγαπητοί μου,

ΥΓΑΣ τας ήμέρας, ή άτιμύσφαιρα είνε γεμάτη, — κ εκ ο ρ ε σ μ ε ν η, καθώς θά έλεγε κανένας φυσικός, — από ύβρεις και αναθέματα έναντίον των Βουλγάρων. Τούς άξίζουν. Δέν ήσαν πράγματα αυτά πού έκαμαν οι

εύλογημένοι εκεί πάνω, εις την Θεσσαλονίκη ! Τά είδατε βέβαια εις τας έφημερίδας. Έρριφαν βόμβας οι άθεόφοβοι μέσχι εις πλοία και εις καταστήματα, έναντίον του πληθούς, έναντίον του στρατού, κ' έφόνευσαν, κ' έπλήγησαν και κατετρόμαξαν και κατέστρεψαν ανθρώπους άθώπους και κτίρια άκακα. Κακούργοι λοιπόν οι Βούλγαροι της Θεσσαλονίκης. Και βέβαια, τί άλλο είνε παρά κακούργοι οι δράσται τοιούτων άπαισιών σκηνών, τί άλλο είνε παρά κακούργημα μία τόσο καταστρεπτική και άλεθρία χρήςις της δυναμίτιδος, την όποιαν ο νόμος μάς άπαγορεύει άκόμη και εις την άλειαν ; . . .

Και ο κόσμος κατηγανάκτησε και έξηγέρθη, — όλος ο πολιτισμένος κόσμος, παντού, όπου ο τηλεγράφος μετέδωκε την είδησιν των φοικαλέων εκείνων σκηνών. Κ' έδω εις τας Άθήνας, άκόμη περισσότερο. Οι Βούλγαροι, βλέπετε, είνε οι έχθροί μας. Είνε οι έχθροί της πατρίδας μας, του έθνους μας, του Κράτους μας. Θέλουν να μεγαλώσουν αυτοί και να μικρύνωμεν ήμείς ; θέλουν να προαδεύσουν αυτοί, και να καταστραφώμεν ήμείς. Και το άνάπαλιν θέλομεν και εύχόμεθα ήμείς. Διότι είμεθα αντίζηλοι, διότι έχομεν κάποτε τας ίδιαις βλέψεις, και θέλομεν κάποτε τα ίδια πράγματα.

Έχθροί μας λοιπόν κύριοι οι Βούλγαροι. Και τους ύβρίζομε, και όταν μάς δίδουν άφορμήν, όπως αυτάς τας ήμέρας, και όταν δέν μάς δίδουν : Κακούργοι οι Βούλγαροι, άξέστοι, άπολίτιστοι, βίαιοι, δολοφόνοι, άδικοι . . . Τέτοια πλέον άκούετε όπου σταθήτε, και διαβάσετε εις όποιον χαρτί πιάσετε. Δέν νομίζετε όμως, ότι ή δικαιοσύνη είνε κάτι το όποιον οφείλομεν επίσης και εις φίλους και εις έχθρους ; Ό καλός άνθρωπος δέν λαμβάνει ύπ' όφειτου συμπάθειαν και αντίπαθειαν, διά να ειπή τον δίκαιον λόγον του. Δέν έννοώ να ύπερασπισθώμεν τους Βουλγάρους δι' αυτά πού έκαμαν τελευταίως. Ήσαν πραγματικώς κακούργηματα και θά τα πληρώσουν. Άλλά θά ήτο μεγάλη ά-

δικία και μεγάλη τύφλωσις, άν ήρνούμεθα να όμολογήσωμεν, — και ήμείς οι έχθροί, — ότι οι κακούργοι αυτοί έδειξαν δύο άρετάς : φιλοπατριάν και ήρωισμόν. Δέν έκακούργησαν προς ίδιον όφελος, αλλά διότι ένόμισαν, — κακώς έστω, — ότι πράττοντες ούτω, θά ώφελήσουν την πατρίδα των. Και διά να την ώφελήσουν, εξέθεσαν εις κίνδυνον βέβαιον την ζωήν των, διότι ήξευραν ότι θά καταδιωχθούν, και θά φονευθούν, και θά συλληφθούν, και θά φυλακισθούν. Άλλά τί άλλο είνε αυτό, παρά ήρωισμός, και πώς άλλως θά όνομασθούν παρά ήρωεις εκείνοι, οι όποιοι ήτυοκτόνησαν έπειτα διά να μη συλληφθούν ; Είνε άληθές ότι πολλοί μετά το έγκλημα έδειλίασαν, κ' έπρόδωσαν τους αδελφούς των. Άλλ' αυτό δέν άμαυρόνει τον ήρωισμόν των άλλων. Ό δέ ήρωισμός, όπου και άν έμφανίζεται, — ό ήρωισμός ο έχων ελατήριον την άγάπην της πατρίδος και όχι το άτομικόν συμφέρον, — είνε άξιος θαυμασμού. Και σημειώσατε, ότι τα έγκλήματα της Θεσσαλονίκης δέν διέπραξαν κοινοί άνθρωποι, διά τους όποιους ήμπορούσαμεν να είπωμεν ότι έπληρώθησαν διά να κακούργησουν. Όχι ! μεταξύ των κακούργων αυτών ήσαν και καθηγηταί και μαθηταί του έν Θεσσαλονίκη βουλγαρικού Γυμνασίου ! Και δέν ήμπορούμεν να μη όμολογήσωμεν, ότι μία ιδέα εκίνησε τους ανθρώπους αυτούς να γίνουν δυναμιστισταί.

Οι Βούλγαροι δέν αγαπούν τους Έλληνας, — αγαπούν όμως την πατρίδα των. Και την αγαπούν τόσον πολύ, ώστε χάριν αυτής θυσιάζουν τα πάντα : και την ήσυχίαν των, και την άτομικήν των έλευθερίαν, και την ζωήν των. Ίδου το σημείον άκριβώς επί του όποιου ήθελα να έπιστήσω την προσοχήν σας. Βλέπετε ότι και οι έχθροί είμπορούν να μάς χρησιμεύσουν κάποτε ως δίδχημα και ως παράδειγμα. Δέν ύποτιμώ την εύφύαν σας, και δέν φοβούμαι μήπως νομίσετε ότι σας λέγω να μιμηθήτε τους Βουλγάρους, και ναγαπάτε την . . . Βουλγαρίαν, ή να υπάγετε και σείς εις την Θεσσαλονίκην να ρίψετε βόμβες ! . . .

Έννοείτε πολύ καλά τί σας λέγω : Ναγαπάτε και σείς την Ελλάδα σας, όπως και οι Βούλγαροι αγαπούν την Βουλγαρίαν των. Με τον ίδιον φανατισμόν, και με την ίδιαν άυταπάρνησιν. Και άν ποτε λάθη την άνάγκην σας ή πατρίς, και σας επίβάλη να θυσιάσετε χάριν αυτής την ήσυχίαν σας, την άτομικήν σας έλευθερίαν, την ζωήν σας, να μη διστάσετε να το κάμετε. — εíte καθηγηταί θά είθετε τότε, εíte μαθηταί, — όπως δέν διστάζουν οι Βούλγαροι καθηγηταί και οι Βούλγαροι μαθηταί.

Αφού τὸ ὑποσχέθηκε αὐτὸ ἐνδομύχως, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι, δοθείσης περιστάσεως, εἰμπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ δεῖξετε, ἐπὶ εὐγενεστεροῦ πεδίου καὶ κατὰ νομιμώτερον τρόπον, τὸν ἴδιον ἥρωισμόν καὶ τὴν ἴδιαν φιλοπατρίαν, τότε, ἀλλὰ μόνον τότε, εἰμπορεῖτε εὐσυνειδήτως νὰ ὑβρίσετε τοὺς Βουλγάρους, καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλέσετε καλοῦργούς, δυναμιστιὰς, ἀπολιτιστοὺς, βαρβάρους...

Σὰς ἀσπάλαμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

« Ἡ γιαγιά δὲν θὰ εἶνε πολὺ ἄρρωστη, κυρία Φάγγ, — ἔγραψεν ἡ Αἰμιλία εἰς τὴν πλάκα, — διότι δὲν ἠθέλησε νὰ φῆσιν τὸν ἰατρὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, πρὶν φτείσῃ τὰ κατσαρά της. »

Ἡ κυράλαλος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰποκριθῆ.

« Μὰ τί ἀσθενεῖαι νομίζετε ὅτι ἔχει; ὑπέλαβεν ἡ Αἰμιλία. Μὴν εἶνε τυχόν ἐκείνη, ποῦ λέγει ὁ κύριος Πάξ εἰς τὸ τηλεγράφημά του; νόσημα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, χαρακτῆρος προφανῶς νευροπαθολογικοῦ; Ἄλλ' ἡ κυρία Φάγγ οὔτε κἀν ἐχαμογέλασε διὰ τὸ ἀπόροπον αὐτό. »

« Φοβοῦμαι πολὺ μήπως, πρόκειται περὶ ἀρθριτικοῦ ρευματισμοῦ. »

Αὕτη ἦτο ἡ ἀπάντησίς της, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀστείον.

« Ὁ Θεὸς μου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ἀρθριτικὸς ρευματισμὸς! ἀλλ' αὐτὸ διαρκεῖ μῆνες! »

— Μὴν ἀπελπίζεσθε πολὺ, προσέθεσεν ἡ κυρία Φάγγ, μαντεύουσα τί εἶπεν ἡ Αἰμιλία ἐν τούτοις ἡ γνώμη μου εἶνε, ὅτι ἡ ἀσθένεια δὲν θὰ περάσῃ πολὺ γρήγορα. »

Ἡ Αἰμιλία ἤρπασε τὸ κονδύλι ἀπὸ τὰς χεῖράς της:

— Ὅστε λοιπὸν δὲν θὰ ξαναπάγω εἰς τὸ σχολεῖον; καὶ θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ κάθημαι στὸ σπῆτι, διὰ νὰκούω ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ; ἀνὸ ἡ τ ἡ! χ ο υ τ ἡ! κ' ἕνα σωρὸ τέτοια ἐπιθετὰ; Τρεῖς ἡμέρες βασιτᾶ αὐτὸ φθάνει πιά. »

Ἡ κυρία Φάγγ δὲν ἀπήντησε τίποτε ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλεγαν καθάρωτα τὴν ἰδέαν της:

« Σὰς γνωρίζω, μὲς Αἰμιλία! μὴ φαίνεσθε περισσότερο κακὴ ἀφ' ὅσον εἴσθε... ὅσον καιρὸν ἡ γιαγιά σας θὰ σὰς χρειάζεται, θὰ μένετε πλησίον της πιστῶς. »

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ ἰατρὸς Πρεσκόπιτ ἔλεγε πρὸς τὴν ἀσθενή:

— Ἀφοῦ ἐπιθυμῆτε νὰ μάθετε ὀλίγη ἀλήθειαν, ὀφείλω νὰ σας εἶπω, κυρία, ὅτι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, θὰ μείνετε εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εἴσθε σήμερον, πολλὰς ἀκόμη ἐβδομάδας. Ἐπρέπε νὰ με φωνάζετε ἐνωρίτερα. Ὅπως δὴ ποτε, τίποτε σοβαρὸν αἰ ἀσθενεῖαι ὅμως αὐτοῦ τοῦ εἶδους εἶνε πάντοτε μακρὰ. Θὰ σας στείλω ἀπὸ ἀπόψε μίαν νοσοκόμον τῆς ἐμπιστοσύνης μου. »

— Δὲν μου χρειάζεται καθόλου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χωβ. Ἡ Αἰμιλία μού φθάνει. »

— Ἡ Αἰμιλία; ἕνα κορίτσι δώδεκα χρονῶν;

— Εἶνε περισσότερο ἀπὸ δεκαπέντε. »

— Ἀδιάφορον, εἶνε πάντα παιδί. Ὑπάρχει φόβος νὰ νακατέψῃ τὰ ἱατρικά, καὶ αὐτὸ θὰ εἶχε σοβαρὰς συνεπείας. »

— Μὴ φοβῆσθε, γιατρέ! εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ καὶ πολὺ ἀφοσιωμένη. »

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς, κ' ἐπῆρὲ τὸ καπέλο του. »

Ἡ Αἰμιλία τὸν παρεφύλαττεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

— Ἡ γιαγιά σας δὲν θέλει νοσοκόμον, εἶπεν ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἐξέφραζον εὐγλωττῶς οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς Αἰμιλίας. Καὶ δὲν θὰ σας λείψῃ δουλειά, ἀφοῦ πρόκειται νὰ σκεπασθῇ, ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὸ κεφάλι, μὲ βάτες. »

— Ἀλήθεια, γιατρέ;

— Μ' ἀφοῦ σὰς τὸ λέγω! Ἡ ἀσθενὴς πρέπει νὰ σκεπασθῇ ὅλη μὲ βάτες, διὰ νὰ μὴ τὴν προσβάλλῃ καθόλου ὁ ἐξωτερικὸς ἀήρ. »

— Καὶ τὰ χέρια της;

— Βεβαίως. Δὲν θὰ μείνῃ ἀπέξω, παρὰ ἡ μύτη της καὶ τὸ στόμα της, διότι δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν νὰναπνέῃ. »

— Μὰ τί ἔχει λοιπὸν;

— Ὅξεις ρευματισμούς, μ' ἐπιπλοκὴν ἐρυσιπέλατος. Ἦσυλάστε, θὰ τὴν σώσωμεν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως, νὰ μὴ πά-

ρετε τὸ ἕνα γιατρικὸ δι' ἄλλο. Μὴ σας κακοφαίνεται αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο παράδοξον διὰ νοσοκόμον τῆς ἡλικίας σας. Δότε μου τώρα πέννα καὶ χαρτί, νὰ σας γράψω λεπτομερῶς τί πρέπει νὰ κάμνετε ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίς νὰ μὴ λησμονήσεται τίποτε. »

Ἡ Αἰμιλία ἔγινε κατακόκκινη σὶν παπαρούνα. Καὶ ὁ γέρον ἰατρὸς ἤσθάνθη κάποιαν τύψιν ποῦ τὴν προσέβαλεν, ὅταν τὴν εἶδε νὰ τῷ φέρῃ, ὅτι ἐξήγησε τόσοον εὐγενῶς, ὡς εἴαν τῆς εἶχεν ἀπευθύνη τὰ κολακευτικώτερα φιλοφρονήματα. »

— Ἄς εἶνε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἴσως ἡ δουλειά θὰ γίνῃ καλλίτερα ἀφ' ὅσον φαντάζομαι. »

Καὶ προσέθεσε δυνατὰ, μὲ τόνον γλυκύτερον:

— Θάρρος καὶ ὑπομονή! Σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἡ ἀσθένεια θὰ διαρκέσῃ πολὺ. »

— Τί δυστυχία, κυρία Φάγγ! ἔγραψεν ἡ Αἰμιλία μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἰατροῦ! πρέπει νὰ κάμωμεν μεγάλην προμήθειαν ὑπομονῆς. »

Ἐχρειάζεται τῷφντι, «διὰ νὰ τὰ βγάλλῃ κανεὶς πέρα» μὲ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς κυρίας Χωβ. Ἐπειδὴ ἡ Ἐσθὴρ ἔκαμνε πολὺν θόρυβον ἡ ἀσθενὴς δὲν τὴν ἤθελε, καὶ κατὰ προτίμησιν ὅλα τὰ βάρη ἐπιπταν εἰς τὴν Αἰμιλίαν. Ἡ γραῖα τὴν ἐβασάνιζε τώρα πολὺ περισσότερο. Διέκρινεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι της ὀλίγα μόρια σκόνης εἰς τὴν ἐστίαν, ἡ ἕνα ἴστρον ἀράχνης εἰς τὸ ταβάνι. Ὁ ζωμός της πότε τῆς ἐφαίνετο πολὺ κρύος, καὶ πότε πολὺ ζεστός. Ἐστελλε τὴν ἐγγονὴν της δέκα φορὰς τὴν ἡμέραν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀποθήκην τῶν τροφίμων καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔλειπε τίποτε καὶ ἄλλα τέτοια ἀναριθμητὰ. Διὰ νὰ εἰμθαδῶς δικαιοί, πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Κ^α Χωβ δὲν παρεπονείτο πετῆ ὑπέφερε γενναίως καὶ ἀγογγύστως καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους καὶ ἄβουους ἄλλ' ἐγίνετο δεκάκις πλέον ἀσθενὴς, ὅταν ὑπώπτευε καὶ τὴν παραμικρὰν ἀταξίαν εἰς τὴν οἰκίαν της. »

Ἡ Αἰμιλία ἐξετέλει τὸ ἔργον της εὐσυνειδήτως, καὶ μολονότι ἐθύμονε συχνά, ποτὲ δὲν το ἔλαμνεν ἐνώπιον τῆς μάμμης. Παραδείγματος χάριν, ὅταν ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπεξημιόνετο διὰ τὴν ὑποταγὴν της, φωνάζουσα ὅτι θὰ ἐτρελλαίνετο ἐπιτέλους, καὶ ὅτι καμμίαν ἡμέραν θὰ ἔφευγεν, ἀφοῦ τὴν κατεχρῶντο τόσοον ἀσπλάγγως. Αὐτὰ ὅμως ἦσαν λόγια τοῦ ἀέρος, καὶ μετὰ βίας ἐχορήγει εἰς τὸν ἑαυτὸν της ὀλίγας στιγμὰς ἐλευθερίας, τὸ βράδυ, διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, νὰ παραλάβῃ τὰς ἐπιστολάς τῆς μητρὸς της καὶ τῆς Εὐρυδίκης, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ. Διερχομένη, ἔβλεπεν ἐπὶ ποδῶς τὴν Χαράν, καὶ ἀλάλη ἐπέστρεφε γενναίως εἰς τὴν θέσιν της, παρὰ τὴν κλινὴν τῆς ἀσθενοῦς. »

Τὴν νύκτα, ἦτο ἀκόμη χειρότερα. Ἡ Ἐσθὴρ ἠγρύπνει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Χωβ ἄλλ' ἐξ αἰτίας τῆς κωφότητός της, δὲν ἦτο ἱκανὴ διὰ μεγάλην βεβήθειαν, καὶ συχνὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐξυπᾷ τὴν Αἰμιλίαν, ἡ ὁποία ἐ λ α γ ο - κ ο ι μ ᾶ τ ο, μισοστυμένη, ἔτοιμη νὰ πεταχθῇ μόλις τὴν ἔκραζαν. Ἡ Ἐσθὴρ δὲν ἀπεφάσισε νὰ τὸ κάμνῃ παρὰ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην, διότι ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κερασίου τῆ ἦτο πολυτιμώτερα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν της ἄλλ' ἦσαν νύκτες, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐσχάτη αὐτὴ ἀνάγκη παρουσιάετο πέντε καὶ ἔξφορὰς. Καὶ τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἐσηκόνετο τότε, μὲ ὀφθαλμοὺς νυσταλέους, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ, μᾶλλον ἢ ἦτοτον προθύμως, ὅτι, ἀπαιτοῦσεν ἡ μάμμη. Ἄλλοτε ἔπρεπε νὰ της τριψῇ τὰ μαλλιά της μὲ τὴν βούρτσαν, ἐπὶ ἡμισίαν ὥραν, διὰ νὰ της περάσῃ, ὁ πονοκέφαλος ἄλλοτε νὰ της κινήσῃ τὰς χεῖρας διὰ νὰ ξεμουδιάσουσιν, καὶ ἄλλοτε νὰ της ἀναγνώσῃ καμμίαν προσευχὴν, διὰ νὰποκοιμηθῇ. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Αἰμιλίας, ἔχει κανεὶς ἀνάγκην ὑπνου ἔθεν ἦτο πολὺ συγχωρημένη, ἀν δὲν ἐφαίνετο πάντοτε, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐντέλως πρόθυμη. Τί ἀπλούστερον, παρὰ νὰ ἔπερναν μίαν νοσοκόμον, τουλάχιστον διὰ τὴν νύκτα!

« Ὅλον τὸν Κιμπασσέτον εἶχεν αὐτὴν τὴν γνώμην. Ὅλοι ἐθεωροῦταν τὴν Αἰμιλίαν ὀλίγον ὡς μάρτυρα, καὶ δὲν ἐδυσκολεύοντο νὰ τὸ λέγουν, πράγμα τὸ ὁποῖον, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν τὴν ἐκολάκευε πολὺ. Ἐπιτέλους, νοσηλεύουσα τὴν μάμμην της, ἔκαμνε ἀπλῶς τὸ καθήκον της. »

Ἡ μὲς Ὁ' Νεῖλ, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τῆς ἔστειλεν ἕνα ἄρνάκι ἀπὸ ζάχαριν, κόκκινον καὶ ἄσπρον, τὸ ὁποῖον ἡ Αἰμιλία διατήρησεν ἐπὶ πολὺ, εἰς ἀμνήμην τῶν δυσκόλων ἐκείνων ἡμερῶν. μολονότι τὸ παράξενον δῶρον τὴν ἔκαμνε νὰ γελάσῃ πολὺ ὅταν τὸ ἔλαβεν. Ἡ μὲς Ὁ' Νεῖλ τὴν ἔπερνε λοιπὸν διὰ παιδι τεσσάρων χρονῶν, διὰ νὰ της στέλλῃ ζαχαρωτὰ; Ὅλοι αἱ φίλοι της τὴν ἐπισκέπτοντο συχνότατα. Καὶ ἡ διηνεκὴς εὐθυμία της τὸς ἐξέπληττε πάντοτε, διότι εἶχε ἠξευρὰν πόσον τῆς ἐστοίχιζε νὰποουσιάζῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον. »

— Σὲ θαυμάζω, τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Χαρά. Πῶς εἰμπορεῖς νὰ διατηρῆς αὐτὴν τὴν εὐθυμίαν, εἰς σπῆτι τόσοο μεγαλοκλίον;

— Τὸ ἐπιβάλλω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία. Ὅταν κλαίω, βλέπω πάντα καὶ δευτέρου μανθῆλι νὰ σηκόνεται, προσέθεσεν ὑποδεικνύουσα, μὲ τὴν ἀκρὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὴν κυρίαν Φάγγ. »

— Τί ἀγάπη, τί στοργὴν ποῦ σου ἔχει αὐτὴ ἡ γυναῖκα! ἀνέκραξεν ἡ

Χαρά μὲ σοβαρότητα καὶ μητέρα σου νὰ ἦτο, δὲν θὰ ἔδειγνε περισσώτερη. — Ἐχει τόσα ὀλίγα πράγματα διὰ νὰγαπήσῃ, τὸ δυστυχισμένον πλάσμα! εἶπεν ἡ Αἰμιλία. Φαντάζομαι πῶς θὰ εἶνε ἡ ζωὴ της! Νὰ μὴ ἀκούῃ τίποτε, τίποτε, οὔτε μουσικὴν, οὔτε φωνὴν ἀνθρώπου, οὔτε τὸν παραμικρὸν ἦχον!.. Σιωπὴ αἰωνία! εἶνε ὡς νεκρὰ ζῶτα!.. — Μὲ κάμνετε νὰνατριχιάζω, Αἰμιλίε. Πῶς τὴν λυποῦμαι! Ἄλλὰ διὰ τοῦτο σὺ εἶσαι τὸ πᾶν δι' αὐτὴν, « ἡ ζωὴ της, ἡ εὐτυχία της, ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν της, » ὅπως λέγει ἕνας ποιητής. »

[Ἐπεταὶ συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

« Ἄν ἡ μαμὰ ἦταν ἐδῶ, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Κικὴ, θὰ τῆς ἐζητούσαμε τὴν ἄδεια ἄλλ' ἀφοῦ δὲν εἶνε... »

— Δὲν πρέπει νὰ ποῦμε τίποτε σὲ κανένα! ἀποτελείωσεν ὁ Γιαννάκης. »

— Ἡ Μὲς Δόρα εἶνε πολὺ φοβητσιάρρα, λέγει ἡ Κικὴ. »

— Καὶ ἡ γρηῃ-Παγώνα πολὺ μευροῦρα, λέγει ὁ Γιαννάκης. »

— Ἡ Παγώνα κάνει ὠραία τσοκλάτα τοῦ Μπέμπη! λέγει ὁ Μπέμπης, ὁ ὁποῖος, μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα

« Ὅου! θὴνακαλύψωμε πολλὰ, λέγει ὁ Γιαννάκης. — Θὰ γυρίσωμε πίσω, θὰ κρατήσωμε καθένας ἀπὸ ἕνα, καὶ τᾶλλα θὰ τὰ χαρίσωμε τοῦ μπαμπᾶ. — Ἐγὼ θὴνακαλύψω τὸ μεγαλύτερο! λέγει ὁ Μπέμπης. — Μόνον ποῦ δὲν ἔχομε πλοῖο! λέγει ὁ Γιαννάκης. — Ἰσως, λέγει ἡ δεσποινὶς Κικὴ μὲ φωνὴν σοβαρὰν, ἴσως!.. γιὰ νὰ ἰδοῦμε!.. »

Καὶ πλησιάζει τὸν Παυλῆν, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀφίση κατὰ μέρος, καὶ τοῦ λέγει: — Παυλῆ, σὺ γνωρίζεις ψαράδες. Μὰς χρειάζεται ἕνα καράβι γιὰ ἕνα σχέδιο ποῦ ἔχω. Ἄν μὰς βρῆς κανένα ὡς αὔριο, θὰ σοῦ ζωσω ἕνα εἰκοσάλεπτο νίκελ. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Παυλῆς φέρνει τῆς Κικῆς ἕνα ὠραῖο καραβάκι, ποῦ το κατεσκεύασε μονάχος του, μὲ τὸ σφυγιά του, ἀπὸ ἕνα κομμάτι φελλό. »

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ ἐφορμαίσθη ὑπερβολικὰ καὶ ὁ Γιαννάκης τοῦ εἶπε κατὰμουτρα ὅτι εἶνε κουτεντές. »

Ὁ Μπέμπης ὅμως ἐπέμενε, ὅτι τὸ καράβι τοῦ Παυλῆ εἶνε πολὺ-πολὺ ὠραῖο καὶ πολὺ-πολὺ μεγάλο. »

— Τότε λοιπὸν πάρε το! τοῦ λέγει ἡ δεσποινὶς Κικὴ. »

« Οἱ τρεῖς συνωμοταὶ ὀρκίζονται. »

τῆς Παγώνας, δὲν ξεχνᾷ τὰ προτερήματά της. »

— Ἀδιάφορο, Μπέμπη! σὺ νὰ μὴν πῆς τίποτε! ! !

— Ὅχι! ἀπαντᾷ ὁ Μπέμπης χονδραίων τὴν φωνίσαν του. »

Καὶ οἱ τρεῖς συνωμοταὶ ὀρκίζονται ὅτι δὲν θὰ ποῦν τίποτα εἰς κανένα. — Ἀμὰ κάμωμε τὸ γύρο τοῦ κόσμου, καὶ ἂν ἀνακαλύψωμε τίποτε νησιά...

« Τότε λοιπὸν πάρε το! »

« Οἱ τρεῖς συνωμοταὶ ὀρκίζονται. » τῆς Παγώνας, δὲν ξεχνᾷ τὰ προτερήματά της. — Ἀδιάφορο, Μπέμπη! σὺ νὰ μὴν πῆς τίποτε! ! ! — Ὅχι! ἀπαντᾷ ὁ Μπέμπης χονδραίων τὴν φωνίσαν του. »

« Οἱ τρεῖς συνωμοταὶ ὀρκίζονται. »

